

“Les persones afectades de paràlisi cerebral (PC) tenen molts desavantatges a la vida; així, doncs, l'esport és l'únic àmbit de la vida en el qual aquestes persones poden competir en igualtat de condicions i obtenir un reconeixement social.” El Club Esportiu Aspace Barcelona va néixer l'any 1989, fruit de la inquietud d'un grup de pares i mares, monitors i voluntaris, per ajudar els joves afectats de paràlisi cerebral a portar una vida més normalitzada i oberta a la societat. Com indica la presidenta d'aquest Club, Arantzazu de Olaortua i Ugalde, els joves afectats de PC superen una classificació mèdica i esportiva que els situa en un grup d'esportistes amb el mateix grau de minusvalidesa, de manera que, amb el seu esforç i afany de superació, competeixen en igualtat de condicions.

En canvi, en la resta d'àmbits de la vida es troben en una notable situació d'inferioritat: **“Vam detectar que quan els nois i noies amb paràlisi cerebral es feien adults tenien dificultat per relacionar-se amb altres persones i els seus únics espais de comunicació eren la família i l'escola. Un tercer terreny de relació que els permetria fer unes activitats extraescolars podia ser l'esport. Era un camp fàcil d'organitzar i d'estructurar. L'esport fa que es relacionin amb persones d'altres entitats. Per això, el nostre Club realitza totes les activitats en horaris extraescolars i en equipaments públics.”** Així s'ha trencat la dicotomia de casa-escola, escola-casa, i la persona amb PC viu més oberta a la societat.

El procés de rehabilitació pel qual passen les persones amb PC és dur i monòton. **“L'esport s'ha mostrat molt efectiu com a teràpia de rehabilitació. Comporta un benefici físic, psíquic, d'autoestima i de superació personal i social on les persones amb PC poden trobar un reconeixement social a través de l'esport que no assolirien d'altra manera. Paradoxalment, al Club hi ha esportistes olímpics guanyadors de medalles que en canvi tenen dificultat a trobar un lloc de treball.”** El Club va iniciar-se primer en l'esport de base **“i immediatament en el de competició perquè els joves volen competir i superar-se dia a dia.”**

“Al nostre entendre, els esportistes afectats de PC i traumatismes cerebrals són els que tenen més problemes per la seva complexitat global, falta d'equilibri, lentitud de reflexos...; en alguns casos, fins el tret de sortida fa que alguns esportistes, en sentir-lo, caiguin a terra a causa d'aquestes limitacions que requereixen d'un gran treball per superar-les.” Les disciplines que es poden practicar al Club són l'atletisme, la boccia, l'eslàlom i la natació. **“De fet, poden practicar qualsevol esport sempre que s'adapti a les normes. La boccia, però, és un esport específic per a paràlisi cerebral. Hi ha persones que no poden ni menjar ni beure sense l'ajuda d'una altra persona i, en canvi, poden participar en uns Jocs Olímpics. La boccia és un joc de tàctica, per tant, intel·ligent: només amb el moviment del cap i una ajuda tècnica o un monitor assistent es pot jugar i guanyar la partida.”** El Club organitza moltes altres activitats esportives: esquí de fons, vela adaptada, caiac de mar...: **“Totes aquestes activitats, tant de base com de competició, es poden realitzar gràcies a la col·laboració de voluntaris i voluntàries que dediquen una part del seu temps a assistir d'altres joves que han tingut menys sort a la vida.”**

Quan el noi o noia amb paràlisi cerebral es fa gran també es fa més patent la seva minusvalidesa. **“Quan entra en contacte amb la societat**

normalitzada s'obre, se sent més viu i es considera com una persona normal. Sense els voluntaris aquesta tasca tampoc seria possible. L'activitat esportiva està dirigida per un o més entrenadors amb la col·laboració dels voluntaris que cobreixen totes les necessitats dels esportistes amb minusvalidesa, tant personals com del mateix esport: quan es fa un llençament es necessita algú que reculli l'objecte que s'ha llençat: pilota, saquet, etc, ja que l'esportista no el pot anar a recollir. La relació amb els voluntaris crea un ambient molt bonic: els dona la possibilitat que tractin amb joves com ells i, alhora, que persones sense cap tipus de minusvalidesa coneguin el món de la discapacitat i prenguin consciència de la seva realitat. Aquesta conscienciació els farà uns ciutadans més educats i comprensius en l'acceptació de la diferència. En aquest sentit, és important formar la joventut en uns valors i uns coneixements que la gent adulta no ha tingut tanta oportunitat d'entendre.” Per als monitors organitzem cursos de formació i de seguiment. **“És una feina de molta responsabilitat per a persones que ja tenen molt clara quines implicacions té la seva tasca i amb una consciència social molt àmplia.”** A part dels mateixos esportistes, els pares són els més interessats que aquesta activitat es mantingui viva. **“Avui les famílies no fugen de les seves obligacions amb els fills. La gent que té fills amb paràlisi cerebral és molt lluitadora.”**

D'altra banda, el col·lectiu viu en un entorn molt més respectuós amb les seves dificultats de mobilitat. **“En els equipaments esportius gairebé no hi ha barreres d'accessibilitat. Les actuacions dutes a terme en els darrers anys, sobretot a partir dels Jocs Olímpics del 1992, han estat fonamentals. Barcelona és una ciutat de referència quant a l'accessibilitat. Tot i així encara hi ha reivindicacions per expressar.”** El més problemàtic per a les persones amb dificultats són els desplaçaments. **“Hi ha esportistes que no poden utilitzar el transport urbà tot i que sigui adaptat. Per això hem creat un servei de transport propi que recull els joves usuaris a l'escola o taller per portar-los a l'equipament esportiu i després d'aquest a casa seva.”** La infraestructura necessària per portar endavant aquest projecte és costosa. Els recursos econòmics del Club provenen principalment de la Generalitat, l'Ajuntament i la Diputació de Barcelona i les quotes dels mateixos usuaris: **“Ens patrocina una empresa, el president de la qual és una persona sensible a la problemàtica de la paràlisi cerebral. Tot i això els nostres recursos són insuficients. El nostre col·lectiu necessita el suport de tothom.”**

Els inicis de l'esport adaptat federat van ser difícils. El suport de persones com Joan Palau i Joan Antoni Samaranch va ser decisiu en la creació de la primera Federació Esportiva de Minusvàlids Físics, i l'organització dels Jocs Paralímpics de Barcelona va significar molt i va marcar un abans i un després. Els Jocs Olímpics ens van ajudar a tots a sortir de casa. **“La societat ja sap què és una persona amb discapacitat, accepta la seva situació i adopta una actitud natural davant d'ella. S'han après moltes coses. Quant al món de l'Administració, destaca el que va ser secretari d'esports de la Generalitat, Josep Lluís Vilaseca, que ens va donar el suport per constituir el Club i la Federació.”**

Mereixen una felicitació: voluntaris, pares, mares, monitors i, especialment, els mateixos afectats per la seva actitud de lluita i superació.

“L’esport és l’únic àmbit de la vida en el qual les persones amb discapacitat poden competir en igualtat de condicions i obtenir un reconeixement social”



Club Esportiu Aspace Barcelona - Barcelona